

Atalaia d'horitzó

Altra vegada,
obro calaix a la memòria
i recobro fotos groguenques
d'un minyó entremaliat.

El noi que, llanterna en mà,
resseguia tots els camins
i passadissos del Turó.

Sí, la Seu Vella, a tota hora,
ha estat referent de vida,
al bell mig de cor i ànima.

Ara, entestat en ser poeta,
em falten versos, per on
descloure aquell record:

Aquelles tardes de tardor
que temperaven la Seu Vella
i el meu ànim aventurer.

Torno a resseguir camins,
muralles, baluards i faig fita
davant la Porta dels Apòstols.

I, com sempre, poso fi d'etapa
al capdamunt del Castell del Rei,
la millor atalaia per gaudir
l'horitzó de la nostra ciutat.

Fill de la boira